

[Jørgen Junior]

utopi med den nuværende økonomiske politik. Der er ikke – og det har været sagt mange gange i de sidste år – nogen grund til, at Tyskland skal svække sig selv yderligere for at opretholde et overforbrug og dårlig politisk styring i flere af de andre lande – tydeligst i Danmark.

Det, der skal til, er en fælles indsats fra hele Fællesskabets side for at gøre sig selv stærkere som en helhed gennem en fornuftig økonomisk politik i alle landene. Der skal mere til end et skævt, forvredent landbrugs-samarbejde. Der skal realiteter i visionerne, der så smukt begrundes, hvorfor enighed gør stærk. En forudsætning, må man indrømme, ville være en økonomisk union.

Den danske udenrigsministers tanker op til formandskabsovertagelsen er desværre uden visioner. De skaber ikke tiltro til, at de næste seks måneder bliver meget andet end en sørgelig reproduktion af de sidste åringers dans på stedet i bureaukratiske papirbjerge.

Det kunne med andre ord være så godt, men det er så skidt. Og alligevel, selv i en vanskelig situation, der forplumres af de mange, der desværre ikke evner at se ud over den nationale næsetips egoisme, må man se fremad. Man må glæde sig over de tilløb til fremskridt, der dog også præger dagens Europosition. Man må også, midt i konstateringen af, at Europa stikker op til halsen i store problemer, huske på, at vore forfædre har løst de situationer, der var sværere.

Håbet er derfor stadig lysegrønt, hvis entusiasmen kan holdes i kog. Tindemans-rapporten indeholdt meget positivt; den bør tages frem fra skrivebordsskufferne. Det er også positivt midt i mørket, at vor samtid trods alt stadig har enkelte store tænkere som en Solsjenitsyn, der advarer os mod de falske profeter fra Øst, hvis magttørst endnu ikke er mættet. Sådanne tanker må vi lære af i stedet for at falde for de slagord, vi lever under i dag. Et skib, der sejler under falsk flag, når – ifølge et gammelt ordsprog – ikke sit mål. Er dette sandt, kan der også findes glæde heri. Så vil den nuværende socialdemokratiske måde at styre Europa på ikke få lov at fortsætte den fremadskridende selvdestruktion.

Men forudsætningen: vi skal sige tingene ved deres rette navn, vi skal ikke i navlebeskuende selvglæde vige tilbage for at udøve en hård selvkritik. Den socialdemokratiske Europapolitik skal demaskeres og afvises;

først da kan der blive plads for en politik, der kan skabe en ny tro på kontinentet.

Allerførst skal der imidlertid tages afstand fra det utopiske, at Danmark nu skulle sige farvel til Europa, at vi skulle melde os ud af EF, at Danmark aldrig skulle have meldt sig ind, at vi kan klare os bedre udenfor, hvorfor vi hurtigst muligt skal se at blive meldt ud. Det er efter min mening en helt forkert vurdering, en vurdering, der kun kan skabes baggrund for ved at opelske primitive nationalinstinkter, instinkter, der allerede har ødelagt nok for Europa.

Det er derfor klart, at fremskridtspartiet går ind for Europa og ikke på nogen måde vil råbe med i de destruktive kræfters krav om en enesejlads. Fremskridtspartiet er en del af det overvældende flertal i folketinget, der ikke sætter spørgsmålstegn ved vor deltagelse i det europæiske samarbejde, lige så vel som vi ikke sætter spørgsmålstegn ved vort nordatlantiske forsvarssamarbejde. Vi sætter ikke spørgsmålstegn ved EF, vi sætter ikke spørgsmålstegn ved hvorvidt, men i allerhøjeste grad ved hvordan.

Vi er enige med regeringen i masser af spørgsmål; det skal være indrømmet. Vi bakker derfor regeringen op på disse felter i de ugentlige møder i markedsudvalget. Vi er også enige i udenrigsministerens udtalelser om flertalsbeslutninger.

Vi er imidlertid uenige med regeringen i hele dens holdning på Europaområdet, som vi er det på nationalt plan. Vi er også uenige med regeringen på en mængde konkrete områder, hvilket naturligvis er affødt af, at socialdemokratiet og fremskridtspartiet står for en vidt forskellig politik på europæisk plan såvel som på nationalt plan. Vi er ikke særlig foruroligede over, at det direkte valg er udskudt, ikke fordi vi ikke går ind for den demokratisering, det direkte valg medfører, men simpelt hen fordi Europa egentlig ikke er modent til denne institution, ikke teknisk, som hr. Erik Holst forklarede, men desværre slet ikke politisk. Et parlament bør egentlig kunne beslutte. Det kan EF-Parlamentet, indirekte eller direkte valgt, ikke, og så længe det er tilfældet, er faren for et direkte valgt EF-Parlament i FN-stil desværre nærliggende. Dette er vi meget bange for, da vi er imod en oppustning for oppustningens, bureaukraternes og de deltagende aktørers skyld. Det vil imidlertid være glædeligt, om